Ч. 167. Четвер 11 серпня (29 липня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До внутрішнього положеня — З Хорватиї. — Росия на далекім всходї. — Заговір в Індиї.

Справа можливого розвязаня ради державної стала тепер предметом щоденних міркованы праси всїх політичних сторонництв в Австриї. Вправдї правительственні круги не дали ся доси чути, аби мали такі наміри, однако невідрадні парляментарні відносини мимохіть видвигають ту справу на перше місце. Під заголовком „Нові вибори до ради державної" оповіщує виконний комітет молодоческого сторонництва обіжник в своїх дневниках, де вказує, що то є найблизшим наміром правительства, з котрим вже тепер треба числити ся, бо правительство не має в державній радї потрібної єму більшости. Розвязанє може бути одиноким способом виходу з запутаних теперішних парляментарних відносин. Відносини ті стали для правительства неможливими, бо прихильні єму сторонництва не мають сили полагодити важнїйші парляментарні задачі. Положене парляментарне в осінній сесиї виглядає дуже непевно. Податкова реформа є жизненим питанем для правительства, а в теперішнім складї ради державної правительство не зможе єї перевести і надія на те слабне з кождим днем. Серед тих обставин міродатні круги бачать одинокий спосіб поправи в розписаню нових виборів.

„N. fr. Presse" обговорюючи можливість розвязаня державної ради, вказує на безплодність і безвихідність лїтної сесиї і на безвиглядність осінної сесиї, отже не остає иншого способу, як обновити посольску палату, котра пережила лїтом вже половину свого віку. Крім того примічає сей дневник, що всї проби зі змінами кабінетів і так звана парляментаризация міністерств не довела до бажаної мети, до виліченя сеї внутрішної недуги. Недуга та вимагає не поверховного ліку, бо она сидить глубше. А коли тепер говорить ся про можливість нових виборів, то „N. fr. Presse" бачить в тім сильні підвалини теперішної правительственної системи і що парламент сам повинен перемогти свою внутрішну кризу, а коли не здобуде ся на се, то в слідуючій сесиї покаже ся потреба хватити ся рішучих способів до розвязки внутрішно-політичних трудностий. Инші німецкі дневники впевняли недавно, що Корона опирає ся рішучо всяким дальшим уступкам опозицийних сторонництв і в Угорщині і в Австриї, а то вказувало би, що Корона не думає зовсім про зміни правительства анї там, анї тут.

З віденьских добре поінформованих кругів політичних запевняють, що вісти про можливість розвязаня державної ради уважають там поки що познаками політичного і парляментарного положеня і настрою парляментарних сторонництв. Однак віяке правительство не позбуде ся того способу, який єму дає конституция.

Із Загребу доносять, що переговори в справі сполученя партий соймових в одну правительственну ведуть ся дальше. Проводир Хорватів в Славониї, др. Найман прибув оногди на запрошенє бана Томасіча до Осека і конферував з баном дві години. Найман заявив, що готов взяти участь в конференциї політиків, яку бан небавком скличе, а на котрій має бути ухвалене утворенє одностайної правительственної партиї. Соймовий клюб правиці виделеґував 4 членів до переведеня переговорів з партиєю поступовою що до вступленя тої послідної ґрупи до правительственної партиї. Коли обі сї партиї згодять ся, то віднесуть ся відтак

Іронія.

З француского — Н. Оссіта.

Кождого разу, коли іронія долі являє ся мені виразно, пригадую собі того бідного Люї Крессоля.

То було в часї розрухів, яких наробив був в Альжірі Бу-Амена. Я був тоді поручником при другім полку стрільців в Африцї.

Одного дня прийшов наказ вирушити як стій, щоби гонити ворога до Ель-Уед-Фенді. Ми вибрали ся в дорогу і машерували звільна, не зупиняючи ся три дни и чотири ночи. Тоді то, в часї того безконечного походу, пізнав я історию Люї Крессоля.

Він мав 20 літ а виглядав на 15, був дуже малий, ледви дійшов до войскової міри, дуже тонкий, з золотавим волосем, як у дївчини, з гарними румянцями, котрих навіть африканьске сонце не встигло опалити, і з великими синими, задуманими очима. Був дуже чемний, незвичайно чемний — річ сьмішна у африканьского стрільця. Лице єго мало все якийсь вираз, що не тут єго місце, що се хтось на сьміх перебраний за вояка і висаджений на великого, білого коня. А що він ще більше ніж инші мав охоти до спаня, то я поставив свого коня коло него і ми в ночи почали балакати.

— Ну, Крессоль, скоро ти будеш вільний — говорив я.

— Так, пане поручнику. От то моя бабуся буде тїшити ся!

— А щож ти будеш робити?

Єго дитинна постать набрала якогось поважного виразу і сказав спокійно:

— Дістану спадщину.

Ся відповідь розвеселила мене дуже. Я подумав, які то ріжні пропорциї приймає та сама річ відповідно до людини, що дивить ся на неї. І так для сеї нерозвитої душі яка-небудь фарма з коровами та свинями, що дістане ся єму в спадку, являє ся чимсь дуже великим і факт — дістати в спадку сї річи є для него якимись сьвятощами.

— О, ти дістанеш спадщину — відповів я з нехотя.

— Так, пане поручнику! — сказав він тим самим побожним тоном. — От то моя бабуся буде тїшити ся!

Повторяв ті слова притишеним голосом як дитина. Порушений тим, я спитав:

— Ти дуже любиш свою бабусю?

— Чи дуже люблю єї? Мій Боже! Сеж головно задля неї тішу ся тою спадщиною.

Гарний собі був сей воячина з тими ясними очима повними щирости. Він говорив дальше:

— Я хочу купити для неї на єї старі літа гарну палату, таку як мають богаті бабусї.

Я зирнув на него остовпілий. В тій хвили здавало ся мені, що се сон зломив бідного хлопця і що він висказував свої сонні мрії. Всеж таки я спитав:

— А кількож ти дістанеш тої спадщини?

— Три міліони....

І він розповів мені дуже дивну історию, одну з тих щасливих і рідких пригод, що трафляють ся раз на сто літ і видають ся такими неправдоподібними, що люди називають їх „пригодами з повістий". Се несправедливо, бо пригоди дійсного житя бувають нераз ще дивнїйші, ще більше несподівані, як пригоди в книжках.

Якийсь Крессоль вивандрував колись до Індиї, помер там і лишив своїм своякам спадщину в сумі 60 міліонів. А що їх було до подїлу сеї суми 20 малих Крессолів, свояків Люї, то на кождого з них випадало по три міліони.

Се видалось мені таким фантастичним і неправдоподібним, що я не хотів вірити. Але він показав мені всї свої папери в найлїпшім порядку: листи француского консуля, далі листи нотаря — цїлий акт в повні автентичний. І з дивною недостачию самолюбства він повторяв:

— Алеж то моя бабуся буде тїшити ся! Она так набідувала ся, особливо від коли я пішов до войска.

Я ніколи не забуду того щасливого лиця, осяяного тихими зорями, що немов дивили ся на наш похід. І крізь глухий гомін та безнастанний шум, який справляють коні в поході, я все ще чую сей радістний голос, як він вимовляє:

— Три міліони, пане поручнику! Три міліони! Се богато гроший, не правда? Се така

до клюбу автономічного, а опісля проґрама буде розширена. Уконституоване нової партиї послїдує в половині слїдуючого місяця. Нова партия розпічне конференцию з баном в справі своєї проґрами.

Росия працює від давна на два боки і здаєсь добре на тім виходить. На заході викликала она знов панславістичний рух і відвернула тим бодай по части увагу від того, що приготовляє на далекім Сходї. А там старає ся тепер в инший спосіб укріпити своє пановане, як то було перед япаньско-російскою війною. До того має їй послужити тайний договір заключений з хіньскою державою. На основі того договора старає ся она тепер укріпити своє пановане в Монґолії. Російске міністерство торговлї старає ся тепер всіма силами оживити рух торговельний з Монґолією, поправити теперішні дороги, поробити сплавними ріки, побудувати зелїзниці аж до монґольскої границі, а на стациї поробити російскі оселї — словом, правительство російске робить тепер все, що лиш може, щоби вже в найблизшім часі приступити до експльоатациї Монґолії і сусїдних провінций на великі розміри.

Як вже звістно, викрито у вехідній Бенґалії в Індиї великий заговір против Анґлії а вслїд за тим пішли численні арештованя аж в 13 містах. Арештовані то не лиш самі молоді люди; між ними знаходять ся і дуже поважні особи як н. пр. адвокат Мінен-Ґінґ, котрий свого часу був засуджений на заточене, але але опісля помилуваний. У арештованих знайдено не лиш обтяжаючі папери, але й множество оружия, патрони і машини. В Калькутї викрито папери, з котрих показало ся, які політичні убийства мали бути виконані в найблизшім часї.

Н о в и н к и.

Львів, дня 10-го серпня 1910.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував радників висшого суду краєвого у Львові Йос. Вайдовича і Филем Лятошиньского старш. радниками вис. кр. суду та радників дра Василя Якубовічого в Сучаві і Каз. Анґермана в Чернівцях; дальше іменував радниками вис. кр. суду при трибуналах першої інстанциї радників Теофіля Макуха в Тернополи і Ярослава Ільницкого у Львові: старшими радниками вис. кр. суду Йосифа Горіцу в Станиславові, Кар. Вінценца в Стрию і Теоф. Сіміоновичі в Чернівцях з полишенем їх в дотеперішних місцях службових. — П. Мінїстер скарбу іменував податкового управителя Евст. Копка старшим управитем податковим.

— **Контрольних зібрань не буде.** Мінїстерство війни і краєвої оборони зарядило, щоби сего року не відбували ся контрольні зібраня. Натомість має ся точно поучити жовнїрів перед їх увільненем з війска про їх обовязки яко урльопованих жовнїрів.

— **Гість з Бразилиї.** О. Климентий Бжуховский, один з найревнїйших членів Василиянськoї місиї в Парані, повернув на короткий час до Галичини. Видавничий комітет куритибскої часописи „Прапор“ упросив о. Бжуховского, щоби при тій нагоді заняв ся збиранем передплати на сю часопись, щоби тим чином улекшити галицким передплатникам „Прапора“ зложене передплати. О. Бжуховский відїздить з поворотом до Парани в половині вересня с. р. і до того часу адреса его є: Львів, ул. Жовківска ч. 36 (Монастир оо. Василиян).

— **П. Андрій Алиськевич,** проф. VI гімназиї у Львові і управитель школи ім. Шевченка та приватної рускої женьскої семинариї учительскої іменований директором рускої гімназиї в Перемишли. Енергія і ревна запопадливість з якою п. Алиськевич працював яко управитель в школї ім. Шевченка у Львові дав повну поруку, що він і повірену его опіці гімназию поставить на висоті її задачі. Але з жалем приходить ся львівским руским інституциям працати новоіменованого п. директора.

— **Дрібні вісти.** Громаду і двірский обшар Деменківці виділяє ся з днем 1 вересня з повіт. суду в Бурштині, а придїлює ся до повіт. суду в Болшівцях. — В однім з ваґонів трамваєвих вкрадено п. Марії Зайле 3 векслї кождий на 1000 К з підписами єї і Арона Зайле. — Фальшиву 5-коронівку заквестіоновано в однім з трафік при ул. Кароля Людвика і зложено на поліциї.

— **Проворні злочинці.** У вязници в Астрахані поскаржили ся арештанти, що сиділи разом в одній кели і в злости убили свого товариша. Щоби затаїти убийство, виставили трупа за вікно, щоби в той спосіб викликати у сторожі вязничної підозріне, що він хоче втїкати та щоби єї спонукати до стріляня. Та й дійстно вояки стоячі на сторожи гадали, що той арештант хоче втїкати і стріляли до него; стріляли аж три рази і формально подїравили тіло. Управа зелїзнича справдї гадала спершу, що то вояки застрілили втїкаючого арештанта, аж лїкарі по обдукциї трупа викрили правду.

— **На спомин добродія свого народу.** Дня 7 с. м. яко в день смерти бл. п. М. Малецкого, котрий як звістно, записав ціле своє майно в Угерцях винявских, вартости около 200.000 кор. на власність „Просьвіти“, зібрали ся по полудни о 4 год. на кладовищи коло каплиці, де спочиває тіло Покійника, місцеві і доокола лични селяни та Вакацийна Оселя під проводом своїх настоятельок, щоби помянути великодушного Добродія. Парастас відправило трох сьвящеників, на котрім були присутні також делеґат товариства „Просьвіти“ А. Гапяк, відпоручник комарняньскої філиї „Просьвіти“ о. декан А. Ковальский, делеґати читалень та пані, що з петизму для покійного прибули в роковини смерти на его гріб. По парастасі устроїла Вакацийна Оселя концерт в честь Покійного Добродія. Простору двірску стодолу, в якій відбував ся концерт, прибрано зеленю. На сцені пишав ся великий портрет Покійника. Порядок удержували Соколи з Бощанець. Вступне слово виголосила директорка Вакацийної Оселї п-на Вікторія Мулякївна. Она піднесла заслуги колишнього властителя Угерець винявских для українського народа і его ідею, якою руководив ся, передаючи своє майно товариству „Просьвіта“. Візвала присутних йти слїдами пок. Добродія, добуваючи собі просьвіту і науку. На дальшу частину концерту зложили ся співи і декламациї Вакацийної Оселї. Усї точки вийшли без закиду. З глубоким чутєм і розуміном виголосила п-на Т. Демчишинівна декламацию „В сьвіт за очи“, а „Вечерниці“ Ніщиньского на бажане присутних повторено двічи.

купа гроший як у Ротшільда! Кілько би з них можна видавати день в день!

Я ніколи не бачив на людскім лици такої безмежної і повної радости. Всю ніч він снував проєкти, що то він буде робити, як буде свобідним.

На другий день у нас була битва. Се був мій перший огонь. Ще доси я пригадую собі дуже докладно те дивне почуване, яке тоді заволоділо мною. Менї було дуже зимно; мене проймав той прикрий і доскульний холод, що походить з великої утоми та довгої безсонниці. Я не міг ніяк отрясти ся з одубіня — страшного одубіня, що стискало мій череп, мов здоровенна жменя якогось велитня. Нерішучо, якось неясно і трохи неспокійно спитав я себе, як буду поводитись підчас битви? Чи може мене опанує страх? Але скоро я побачив ворога перед собою, того ворога бистрого, невловимого мов привид, у білих бурнусах розпущених на вітер, що летячи шелестіли немов хоругви, з тими тонкими, довгими рушницями мов тиками, з тими хрипливими та пискливими окликами... Коли я почув ті особливі тони, той жалібний свист, який справляють кулї на летї — мій Боже! Тоді я зрозумів, що страх не опанує мене!

В мені не лишило ся анї крихітки того, що мучить і нівечить нас у житю. Я почув себе кріпким, згущеним в одну могутну ідею: зберечи житє моїх двайцяти пяти вояків. Я анї на хвилю не подумав, що можу вмерти, я хотів тілько, щоби моїх двайцять і пять вояків не померло з моєї вини.

Довкола нас літали кулї з острим свистом, з близька і з далека. Їх було безлїч, они літали безнастанно, бренячи, сичачи, звільна або нагло; наближали ся, минали, віддалювали ся з якимсь милим, проймаючим, дивним дзижчанем. Часом одна з них пацне сухо і коротко, то знов инша бренить тихо, довго і неясно. Здавало ся, немов нас обсїли нараз якісь незримі духи, легкі, насьмішливі, жорстокі — се був несказаний і страшний гомін чогось живого ось тут довкола нас, поміж нами, чогось величезного, незримого.

Побивши значне число ворогів і розсипавши решту по пустині, ми стали спочивати і в тій хвили менї пригадав ся малий Крессоль. Я став шукати его, але зразу не міг найти. З моїх людий три були ранені: оден небавком помер, бо куля розломила єму хребетний стовп. Другий, на імя Дю, видужав досить скоро, діставши копитом у живіт. Вкінци третий, що звав ся Кляншар, мав дивне щастє: він завдячував житє своїй войсковій книжочці, котру зложив був в двоє і сховав на груди. Куля провертїла всю книжочку і сплющила ся на послїдній окладинці. Він потім сховав єї собі як дорогоцінну памятку.

А Крессоля не було. Вкінци я знайшов его простертого на земли, з кулею в правім легкім. Але на его лици грала усьмішка.

— Се нїчо, пане поручнику! Я видужаю і таки возьму спадщину.

Сеї ночи він лежав під моїм шатром, тісним і низьким, в котрім або занадто холодно або душно. Крессоль лежав коло бідного Бре, що небавком помер.

На другий день я пішов побачити его. Він ще усьміхав ся тим своїм щирим усьміхом, а в его тусклих очах блищало щастє.

— Всьо дуже добре, пане поручнику, всьо дуже добре! — говорив він. Але він плював кровю. Єго поклали на ноші і ми рушили назад до Аін-Сафри.

В часї цїлоденного походу я не міг займати ся Крессолем, але я поручив его лїкареви. Аж над вечір ми зупинили ся на ново і я забажав побачити бідного малого міліонера. Коло нош я станув, завагав ся. Моє серце стиснуло ся перед сим закритим віком. Я не тремтів підчас битви, але почув страх перед тим замкненим віком. Вкінци я промовив лагідно:

— Крессоль, мій хлопче!

Велика мовчанка в нутрі нош.

Тоді моя рука, тремтячи злегка, відкрила поволи вітрильне віко. Він чипів у ношах скулений в двоє, поморщений мов вялена риба. Єго синї отворені очи мали вираз дикого перестраху.

Він помер, так як умирає богато инших підчас тих страшних поворотів по битві, на тім варварскім цвинтаровім шляху. Єму дали згинути як собаці, без крихти воздуха, без каплї води. Але в руках він держав зложені в гарнім порядку свої папери про міліонову спадщину.

Мене обхопив гнів, безсильний, пяний гнів на жорстокість людскої долї, на глупу жорстокість, на злобну іронію долї сего чоловіка!

Єго поховали того самого вечера, коли добре потемнїло, щоби Араби не підглянули се місце. А що зовсім не було можливо випростувати его тіла, то мусїли поховати его так, як був, у сидячій поставі в дивовижно малій квадратовій паці. Викопали єму дуже глубоку яму.

Концерт випав взагалі знаменито, а заслуга в тім директорки п-ни В. Мулякївної і невтомимої провідниці хору п-ни Т. Демчишинівної та помічниць товаришок. Гра на цитрі і живий образ закінчили сей щирий, невинними діточими устами виведений концерт. По концерті відбула ся скромна перекуска в двірскім будинку, яку приготовили з посьвятою віддані Вакацийній Оселя СС. Служебниці, прислані упразою до важкої праці в кухни. Горда може бути пані Ольга Бачиньска, предсідателька Вакацийної Оселї, бо дібрала настоятельство, якого можна позавидувати, а руска суспільність може бути певна, що гріш жертвований на так ідейну ціль як Вакацийна Оселя видає вже тепер гарні плоди. Побажати би лише, щоби як найскорше повстала Вакацийна Оселя для хлопців, бо для них гарна околиця Угерець винявских ще більше падає ся. Великий пятиморґовий сад, власний ліс, просторі левади, а до того щиро-сердечна опіка місцевого пароха о. радника С. Кульчицкого та его рідні дають повне вдоволенє дітям, що виїхали відітхнути сьвіжим сільским воздухом.

— **Страх перед холєрою.** Як вже звістно, холєри в Підволочисках нема. Вернувши звідтам інспектор санітарний др. Ляхович розповідає, що оба померші брати Гіршкляви померли внаслідок отроєня зіпсованим мясом. Вернувши в суботу около 10 год. вечером з божниці, спожили рибу і телячі ніжки а в дві години опісля дістали страшних болів, корчів і блювоти. Мимо скорої помочи лїкарскої не можна їх було уратувати. Разом з ними занедужали і сини Товії Гіршклява, 25-лїтний Іпона і другий 17-лїтний ученик школи реальної в Тернополи серед таких самих проявів. Здаєсь однак, що они спожили менше мяса і їх удало ся уратувати; нинї они зовсім здорові. Але смерть Гіршклявів перепудила людий так дуже, що розійшла ся по місті чутка о холєрі а деякі люди зі страху таки на правду розхорували ся. Так стало ся з одним з урядників податкових, котрий в неділю дістав був блювоти. Галицкі лїкарі ствердили однако з цілою рішучостию, що в Галичині холєри нема. Бувають хиба занедужаня внаслідок споживаня недоспілих овочів та огірків.

Але здає ся, що в Росиї підходить пошесть холєри щораз близше до границь Галичини. Так доносять, що в місточку Сатанові, подільскої губернії, що лежить напротив австрийского села Калагарівки, скалатского повіта, вибухла в послїдним часі холєра. Дня 7 с. м. донесено із Сатанова в Росиї, що кількох салдатів пограничної сторожи занедужало на холєру, а 5 осіб померло на ту пошесть. Жертви в людях що дня збільшають ся. Мешканці Сатанова зі страху перед холєрою покидають громадно місто і виїздять за границю.

— **Вісти з Бразилії.** Дня 31 липня с. р. мав відбути ся в Куритибі „перший народний з'їзд". З сеї нагоди появила ся в „Прапорі" відозва підписана п. Климом Гутковским, в котрій сказано: Всі кольонії, котрі ще не вибрали делеґатів на з'їзд, нехай не зволїкають і вже заздалегідь обдумають, хто має їхати. „Делеґати знов нехай добре приготовлять ся, щоби знали докладно сказати про стан школи і товариства в кольонії, про всякі надужитя зі сторони правительства або приватних осіб та про потреби кольоністів. Кождий делеґат має зголосити листово свій приїзд в редакциї, щоби комітет в Куритибі знав, кілько постаратись нічлїгів. Кожде товариство повинно вислати своїм коштом бодай одного відпоручника, а кольоністи осібно повинні складатись на кошти подорожи, щоб знов від себе вислати делеґатів. Не повинно бракнути ні з одної хотяй би і найменшої кольонії відпоручника, бо на сім „**Першім народнім з'їзді**" в Бразилії, будуть порішені справи, які відтак мають вплинути на красші відносини та на красшу будучність усїх Українців в Бразилії. Кому отже добро народне та будучність власних дітий лежить на серци, нехай явить ся 31 с. м. в Куритибі на „з'їзді". Се народний обовязок кождого сьвідомого Українця без взгляду на его особисті переконаня.

— **Політичне убийство в Кракові.** Убитий Станислав Рибак, літ 30, женатий, родом з Царства польского в Росиї, був первістно учителем народним а в 1905 належав до народного союза робітничого (Narodowy Związek robotniczy) і засїдав в управі тогож товариства. Трудновский розповідає, що Рибак мав велику симпатию між товаришами, але під конець 1906 р. відносини змінили ся. Раз пораз арештовано когось з партиї і річ була очевидна, що в партиї єсть якийсь шпігун. Підозріне впало на Рибака. Він тодї казав ся арештувати, щоби в той спосіб увільнити ся від закиду шпігуньства а відтак втік до Кракова, де вступив на службу до „Товар. школи людової" (T. S. L.), але не перестав бути шпігуном.

Трудновский, літ 23, єсть сином шлюсарского робітника і родив ся у Варшаві, але єсть пруским підданим. До науки не мав охоти і вивчив ся лиш шлюсарства а читати і писати знає лиш дуже слабо. Від часу революциї в 1905 р. належав до згаданого союза, котрий ставив собі за ціль вибороти независимість Польщі, відорванє Царства польского від Росиї і прилученє его до Австриї. Арештований висидів 5 місяців у вязници, але що не могли ему нічого доказати, то випустили на волю і видалили з Росиї. В марті 1910 приїхав він до Кракова і жив тут по части з того, що ему батько присилав. Рибака убив він на приказ своєї партиї. Дня 15 липня прибув до Кракова якийсь робітник і доручив ему письмо, котрим партия приказала ему убити Рибака.

Телеграми.

Амстердам 10 серпня. Урядові розслїди виказали, що померший в суботу в Умуіден на росийскім пароходї моряк мав холєру і помер в наслїдок тої хороби.

Петербург 10 серпня. Б. Президента Думи Гучкова випущено на волю.

Константинополь 10 серпня. Валї з Косова телеґрафує, що розброюванє християн і магометан у вілєті триває дальше.

Ню Йорк 10 серпня. Бурмістра Ню Йорку Гаймора зранив тяжко на корабли „Цїсар Вільгельм" якийсь Юлїй Галятер, котрий каже, що зробив то із мести, бо Гаймор позбавив его хлїба.

Цїна збіжа У Львові.

дня 9-го серпня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9 30	до	9·50
Жито	6·80	„	7·—
Овес	7·20	„	7·40
Ячмінь пашний	7·—	„	7·40
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	6·40	„	6·60
Бобик	6·50	„	6·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	25·—	„	27·—

Краєвий адвокат

Др. Володимир Охримович

провадить тепер адвокатску канцелярию

У ЛЬВОВІ

улиця Асника ч. 1 (ріг улиці Паньскої).

„Псалтиря розширена"

в дусї християньскої молитви і пр. для ужитку церков і молитвенного, поручена всїми трома Ординариятами.

В оправі 4 К, брошурована 3 К 50 сот. Висилає за попереднім присланєм гроший, або посліплатою: А. Слюсарчук, парох Рунгури п. Печенїжин

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·20**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·15.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·32, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Оповіщенє.

Рада надзираюча Товариства задаткового в Снятині запрашає на

надзвичайні

Загальні збори

котрі відбудуть ся дня 23 серпня 1910 о годині 4-ій по полудни, а в случаю браку комплету статутом окресленим відбудуть ся того самого дня о годині 5 по полудни.

Порядок дневний:

1) Відчитане протоколу з послідних зборів.
2) Справа зміни старого статута Товариства з безобмеженою порукою на Товариство з обмеженою порукою.
3) Внесеня членів.

Снятин, дня 6 серпня 1910.

З Ради надзираючої Товариства задаткового.

Секретар: **Иосиф Мушиньский.**

Предсідатель: **Филимон Огоновский.**

Морелї (Дички) 4·25 К, ренґльоти до смаженя 6 К, грушки столові 4 К, яблока папірівки 3·80 К, зелені огірки 3·80 К, помідори 5 К, в кошиках по 5 кґр за післяплатою, не так як другі експортери купують у других, але з власного города висилає

БЕНЗІН ВЕНКЕРТ
Заліщики ч. 1.

Старинні книжки і письма всїлякого рода, **печатані і писані рукою,** навіть ушкоджені і неповні, як то: церковні, історичні, поученя, повісти, житя сьв., пісні і т. п. **купую за високу ціну.** Прошу присилати до перегляду, всї кошта зверну осібно.

— Адресувати до —
УРЯДУ ПАРОХІЯЛЬНОГО
в Борусові п. Бориничі
(Borynicze).

Дахівки цементові

виробляє ся **найліпше і найдешевше** лише на патентованій машині дра ҐАСПАРОГО:

„ТРИ ЗВІЗДИ“

Порожні і повні бльоки виробляє ся рационально на патентованій машині **„Фенікс“**, а пат. **форми** дра Ґаспарого **до виробу бетонових рур** узнано в цілім сьвіті за найліпші.

НАЙЛІПШІ МАШИНИ

до вужиткованя піску доставляє специяльна фабрика
Др. Ґаспарий і С-ка. в Markranstaedt.

Заступництво для Галичини:
Цементовий Промисл, Львів, ул. Кароля Людвика ч. 5.

Жадайте специяльний цінник Нр. 126.

Містове Бюро зелїзниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9
продає білети на всї зелїзницї в краю і за границею.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.